

ישראל והאופנה האכזוטית

„מחודו לאתיופיה ולישראל — אופנה שתוציא אתכם מן העולם הזה“. כך מבטיח הירחון „ווג“ על שער גליונו ה-27 אחרון. בפנים הגליון הוא מקדיש 27 עמודים לאופנה של שלוש ארצות אכי-זוטיות אלה. לישראל הוא מקדיש שישה עמודים, הכוללים תיאור אוהד של אפי-שרויות התיירות בה — ושיבעה תצי-לומים של יצירות אופנה, „מצולמות על הרקע הטבעי שלהן ושלאפשר להשיגן כאן“, כלומר, באנגליה. לכל מקום לקחו צלמי „ווג“ דוגמנית מאנגליה — אבל הקפידו שהיא תיראה מקומית ככל ה-אפשר. רק באתיופיה היתה בעייה של צבע, וגם אותה פתרו בצילום אחד ל-פחות, בו נראית היפהפיה האנגליה ב-תוך קבוצה של יפהפיות שחורות עירו-מות: הלבישו אותה חליפת-מכנסיים ה-דוקה, עשויה מעור שחור.

בלוז צולמה הדוגמנית מורה סוואן עם אנשי אל-על, על רקע מסוס הבואינג שהביא אותה מלונדון. הדגש הושם על פשטות מירבית — האופיינית לישראל.

ברמת-גן נראית דוגמנית חג על רקע הבית המפורסם שניבנה על-ידי משרד הארכיטקטים נוימן, הקר ושרון. בגז הים הוא בצבע כחול כהה, תוצרת גוטקס.

בבית לחם

ברקע נראה עדר כבשים, ועל גזי פה לובשת הדוגמנית מעיל עשוי עור כבשים, תוצרתו של המפעל בגד עור.

היא כך קורא כתיבתה לעיניי אופנה, חג, ליצירה זו, למרות שהמכנסיים שלושת הדוגמנית הם מכנסיי-גברים באתיופיה. הנמרים שייכים לקיסר היילה סלאסי.

ההודית לבושה בבגד המסורתי של שוכני הסירות מסרינאגאר. הטרברן שעל ראשה עשוי משלושה מטרים בדי-משי ציבעוני, שטיבדוהו לצפיפס.

אלכת שבא כפי שצולמה בהרי אתיופיה: לבושה עור נמר ומחזיקה שני גורי אריות. מקבל את פניה הארכיבישוף שך גונדאר.

ראלי המייצג אומנים ישראליים בארצות הברית. ● כששאל פקיד בנק לאומי את **אורי אלוני**, אשר פנה אליו בשאלה בני-קאית, למיקצועו, השיב אלוני בגאווה: „עיי-תונאי“. „כן?“ התפעל הפקיד, „איפה אתה עובד?“ „בעת״מ“, השיב אלוני. „אה, עת״מ“, מילמל הפקיד, „עיתון טוב מאוד. אני אפילו מקבל אותו לסעמים.“

פסוקי השבוע

- **חברת-הכנסת גודרה מאיר:** „בדיבורים שלנו על עתיד השטחים אנו עלולים להוסיף לכל הצרות שלנו את הסכנה שנצטרך להגן על גבולות 1949.“
- **הנ״ד:** „אין מפלגת העבודה מפלגה קטנטנות, הקיימת למען שמיעת דעתו של כל אחד בה.“
- **מזכיר ההסתדרות אהרון בקר, על מס המפדגות:** „זהו מס רשות ולא מס חובה.“
- **ח״כ מנ״י משה ארם:** „השאי-פה למדינה פלשתינאית היא הציונות של ערביי ארץ-ישראל.“
- **ח״כ חרות יוחנן בארר:** „הכל תלוי בשר אחד בממשלה שלנו: השר עבד-אלינאצר.“

העוסק בעניית האכות בחדר-ההמתנה שליד חדר-היולדות, המוצג עלידי שלישיית ה-תאומים במיסגרת תוכניתם רבותי פצצה, נולד רעיון: חברי השלישייה **הכן גודר** **בדמ, אושיק לוי ומרדכי** (פופיק) **ארנן** יערכו בשבוע הבא הופעה בחדר-היולדות של בית-החולים תל-השומר. ● רעיון נוסף שנולד וכבר מתחיל להראות סימני-חיים הוא הפסטיבל הראמטי לחיות. הוא נולד בהיכל התרבות, בסיום השנה האזרחית. שם שמע המפיק **עמוס מרון** את המשורר **יבי** קורא משיריו. לאור תגובת הקהל, הציע מרון ליבי לערוך במשותף את לחיות — שיהיה רסיטל עברי-ערבי הי-מכאט את כמיהת עמי המרחב לשלום. ● **הצייר עויר פיינגרש** ממשיך לפתוח תערוכות בקצב רצונו. יום לאחר שסגר תערוכה ביפו, פתח שתיים חדשות בתל-אביב והקדיש אחת מהן לשחקן-זמר **פרנק פינטרה**. הסביר פיינגרש: „האידיאל שלי היה תמיד **המלך פארוק ז׳ל**, שהסתובב עם משקפיי-שמש שחורים, כסף מזומן, אקדח ושני שומרי-ראש. שותכתי-היחיד שלו נשאר פרנק סינטרה הגיימס בונג האמיתי והציגני של המאה העשרים, והאידיאל שלי ושל כל הפקידים השכירים בעולם.“ ● **מסתבר** שמול גדי הוא מזל לא רע. הזמר **אריק איינשטיין**, שותכתי-היחיד שלו נקראת בשם זה, הוחתם לשלוש הופעות באולם קארנגי-הול בניו-יורק. החזוה נערך ביוזמתו של **רמי שוררן**, האמרגן היש-

העיר המראיין: „עכשיו ברור מדוע נאצר שונא יהודים...“

המזל

של

איינשטיין

להקלטת תוכנית הראיון ירושלים של מטה, שהוקלטה במועדון-הלילה מרתפי סורי-מקלו בירושלים, הזמינו המראיינים את ה-אנשים המאפיינים, לדעתם, את הבירה. היו שם ראשי-העיר **רדני קולק**, תלמיד ישיבה, חבר-הכנסת **יצחק נבון**, סטודנט אמריקאי שייצג את ההיפים, חוקע בשופר, הסופר **יהודה האזרחי** והמשורר **דן עומר**. את הערב הניחה **ירון לונדון** בעזרתו של אברהם **(פרומלדו)** גיאנה. לשאלה, כמה כסף אסף לטובת העיר, ענה קולק: „כ-20 מיליון לירות.“ „איך עשית את זה?“ שאל המנחה. לפני שקולק הספיק לענות, קפץ סורמללו וצעק: „צריך לדעת לבכות!“ ● ואילו דן עומר סיפר, כי את ספריו הוא כותב תחת השפעת חשיש. כששאל, מייד לאחר מכן, יהודה האזרחי מה דעתו על כתיבת תחת השפעת סם, ענה: „אני עוד לא יודע. אבל אני מתכוון לבקש מדן ש-יומין אותי לעשן, ואחר כך אוכל להשיב.“ ● בעיקבות הצגת המערכון בן או בת,

כירות הליברלים העצמאיים: „אם אלוף-מיש-נה (מיל.) **ישראל גרנית** יצליח בהקמת החוג לאינספורמציה שלו, הרי תהיה זו מצבת-גרניט, אשר תחתה עלולה להיקבר הדה-פוליטיזציה של צה״ל.“ ● בישיבת מר-כזי גחיל, אשר נערכה בשבוע שעבר ב-בית בני-ברית, השמיע אחד הנואמים, **פינ-חס גודשטיין**, קריאה גירגשת: „ראו איפה אנחנו עומדים!“ השיב לו מישהו מן הקהל: „על גדות הירדן.“ גולדשטיין גם הזכיר את הצעתו של השר משה דיין להני-מין את מנהיג אל-פתח, **יאסר עראפאת**, לכוס תה. „הוא כנראה לא צמא.“ אמר גולדשטיין בליגלוג. לא, הוא אוהב רק קפה, קרא אחד מיישבי השורות האחרו-נות. ● הישיבה הממושכת של המרכזים הביאה להשמעת הצעות מקוריות ומזרות. חברת-חרות הוותיקה, **צילה עמיידרור**, הציעה ששירי גחיל לא יפרשו מן הממש-לה, אלא ישארו בה ויפתחו במסע-הצהרות פרטי משלהם. ואילו מנחם בגין היה עוד יותר מקורי: „אני מציע לכל החברים, אמר בפתח דבריהם-יכום שלו, „לקרוא חו-ברת שונתבה על-ידי **רוברט קנרי** ה-מנות, לאחר הרצחו.“ איש לא העז לשאול את המנהיג איך יכול היה קנדי לכתוב משהו אחרי מותו. ● עורך-הדין **סעד מלכי** רואין השכנע על-ידי **טוביה סער**. תוך כדי הראיון סיפר מלכי על שליט מצ-רים **גמאל עבד-אלינאצר**, איתו הוא למד בכיתה אחת בבית-ספר תיכון במצרים.